

„Lenyűgöző fantasy... finom, ám mindent elsöpítő románcsal ötvözi
George R. R. Martin intelligens, drámai látásmódját.” – *Publishers Weekly*

Poison Study

m é r e g t a n

fine
selection

M A R I A V. S N Y D E R

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

M A R I A V . S N Y D E R

Poison Study

m é r e g t a n

STUDY 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Férjemnek, Rodney-nak
a rengeteg támogatásért,
amelyet eddig nyújtott, nyújt és még nyújtani fog.
Szörnyen el vagyok kényeztetve.*

*Frances Snyder, Jeanette és Joseph Scirrotto emlékére,
szeretettel.*

*„Vidáman elbeszélgetnek
és tréfálkoznak az emberrel,
miközben a testét méreggel táplálják.”*

– KATHY BRANDT, EGY JÓ BARÁT,
AKI ELVESZÍTETTE A KÜZDELMET, A KEMOTERÁPIÁRÓL.

1.

SŰRŰ SÖTÉTSÉGBE ZÁRVA, amely úgy ölelt körül, akár egy korporsó, semmi sem nyújtott menekvést az emlékeim elől. Élénk, kízó emlékképek derengtek fenyegetően a sötét mélyén, hogy rám törjenek, valahányszor elkalandoznak a gondolataim.

A feketeség közepette hirtelen felvillant a szemem előtt, amint fehérén izzó lángok csapnak az arcomba. Habár mindkét kezemet egy oszlophoz kötötték, amely most élesen fúródott a hátamba, hátrarándultam a támadás elől. A tűz éppen időben húzódott vissza, mielőtt megperzselhette volna a bőrömet, szemöldököm és szempillám azonban már régen a lángok martalékává lett.

– Oltsd el a lángot! – parancsolta egy férfi durva hangja. Kicserepedett ajakkal próbáltam elfújni a lobogó tüzet. A lángok és a rettegés forróságától minden nedvesség elpárolgott a számból, fogaimból forróság áradt, mintha sütőben égették volna ki őket.

– Idióta! – szitkozódott a férfi. – Ne a száddal! Az elmédet használd! A gondolataid erejével oltsd el a tüzet!

Szememet lehunyva igyekeztem összpontosítani, hogy végre el-tüntessem az arcom előtt tomboló poklot. Bármire hajlandó lettem

volna, bármilyen valószerűtlennek hangozzék is, hogy ez a férfi felhagyjon a kínzásommal.

– Erősebben próbálkozz!

A forráság újra az arcomba csapott, az izzó fény elvakított, noha egy pillanatra sem nyitottam ki a szememet.

– Gyújtsd meg a haját! – hangzott az utasítás, ezúttal egy másik férfi szájából. A hangjából ítélve fiatalabb és lelkesebb volt, mint az előtte szóló. – Biztosan ösztönözni fogja. Bízd csak rám, apám, hadd csináljam én!

Egész testem összerándult a rettentő félelemtől, amikor felismerem a hangot. Tekeregve igyekeztem meglazítani a kötelékeimet, amelyek fogva tartottak, miközben gondolataim értelmetlen zsongásba szóródtak szét. Váratlanul egy búgó hang tört fel a torkomból, és egyre hangosabbá vált, mígnem az egész helyiséget betöltötte, majd elfojtotta a lángokat.

A cella zárjának hangos, fémes kattanása riasztott fel rémálomszerű emlékeimből. Sápadt, sárgás fénysugár hasított a sötétségbe, és végigpásztázta a kőfalakat, miközben a súlyos ajtó lassan kitérult. A lámpás ragyogása fájdalmasan égette a szememet. Szorosan lehunytam, amint rémülten a zárka egyik sarkába húzódtam.

– Mozogj, patkány, vagy szíjat hasítunk a hátadból!

Két börtönőr láncot erősített a nyakamat szorító fémbéklyóra, és talpra rántottak. Botladozva tettem előre pár lépést, gyötrő fájdalom égette a torkomat. Amint reszketve álltam a cella közepén, az örök hozzáférő mozdulatokkal összebilincseltek a kezemet a hátam mögött, és láncot vertek a lábamra.

Elfordítottam tekintetemet a vibráló fényről, miközben végigvezettek a börtön központi folyosóján. Orrfacsaró, avas bűz csapott az

arcomba. Meztelen lábam meghatározhatatlan eredetű mocsokkal teli pocsolóyakon caplatott keresztül.

Tudomást sem véve a többi fogoly kiáltásairól és nyögéseiről, az örök rendíthetetlen léptekkel masíroztak előre; az én szívem azonban minden egyes szóra kétségbeesetten dobbant meg.

– Nahát... valaki ma lógni fog!

– Reccs! Nyekk! És az utolsó vacsorád lecsúszik a lábodon.

– Egy patkánnyal kevesebb.

– Engem is! Engem is vigyetek! Én is meg akarok halni!

Megálltunk. Hunyorogva néztem fel, és egy lépcsősort láttam magam előtt. Megpróbáltam felemelni a lábamat az első fokra, de megbotlottam a láncaimban, és elterültem a lépcsőn. Az örök kímeletlenül felrángattak. A kőből vájt lépcsőfokok durva széle felhorzsolta csupasz bőrömet a karomon és a lábamon. Őreim átvonaszoltak két vastag, kovácsolt fémajtón, majd ledobtak a földre. A nap sugarai fájdalmasan hasogatták a bőrömet. Szorosan behunytam a szemem; könnyek peregtek végig az arcomon. Hónapok óta most először láthattam a nap fényét.

Eljött hát az idő – gondoltam, és hirtelen pánikba estem. Megnyugtató volt azonban a tudat, hogy a kivégzésem egyben véget is vet a börtönben töltött nyomorúságos életemnek.

Ismét talpra rángattak, azután vakon követtem tovább az őreimet. Tetőtől talpig viszkettem a temérdek rovarcsípéstől, a mocskos szalmán töltött éjszakáktól. Egész testem patkánybűzt árasztott. Csekélyke vízadagomat nem pazaroltam mosdásra.

Amikor szemem végre hozzászokott a ragyogó nappali fényhez, alaposan körülnéztem. A falak mindenhol csupaszok voltak, sehol sem láttam a híres-neves arany fáklyatartókat és gyönyörű

falikárpitokat, amelyek a szóbeszéd szerint egykor a kastély főfolyosóit díszítették. A padló hűvös kövezetét az idők hosszú során simára koptatták a léptek. Valószínűleg a titkos járatokon haladtunk végig, amelyeket kizárólag a szolgálók és az őrök használtak. Amint elhaladtunk két nyitott ablak mellett, olyan mohó éhséggel pillantottam ki, amelyet semmiféle étel nem tudott volna csillapítani.

A gyep ragyogó smaragdzöld színét látva megfájdult a szemem. A fák levélköpenyt viseltek. Virágok bontogatták szirmaikat a sétányokon, és pompás zuhatagként omlottak alá a kőből faragott vályúkból. Friss szellő lengedezett, drága parfümök illatát idézve; mélyet szippantottam belőle. A börtönzárkákban sýnylódó testek, az emberi ürülék orrfacsaró bűze után a tiszta levegő ízét olyan édesnek éreztem, akár a finom bort. Melegség simogatta a bőrömet; megnyugtató, csillapító érintés az állandóan nyirkos, rideg börtön után.

Úgy véltem, a meleg évszak elején járhatunk, ami egyben azt is jelentette, hogy csaknem egy teljes évet töltöttem bezárva. Rendkívül hosszú időnek tűnt ez egy olyan ember számára, akit kivégzésre ítélték.

Teljesen kimerültem az erőfeszítéstől, hogy megláncolt lábbal meneteljek előre; így vezettek be egy tágas irodába. Itt térképek borították a falakat, amelyek Ixia Territóriumát és a környező területeket ábrázolták. A padlón tornyosuló könyvkupacok megnehezítették az egyenes haladást. Különböző magasságú leégett gyertya lepte el a helyiséget; árulkodó égésnyomok sötétlettek az iratok szélén, amelyek túlságosan közel kerültek a lánghoz. Egy hatalmas, fából ácsolt asztal terpeszkedett a szoba közepén, telis-tele papírokkal, legalább fél tucat székkal körülvéve. Az iroda hátuljában egy férfi ült az íróasztalánál. Háta mögött egy négyszögletű ablak volt kitérve, és a beszőkö szellő összeborzolta vállig érő haját.

Megborzongtam, mire láncaim hangosan megcsörrentek. A börtön zárkái között elsuttogott beszélgetések alapján arra a következtetésre jutottam, hogy az elítélt foglyokat egy tisztviselő elé szokták vezetni, ahol az akasztás előtt megvallhatja a bűneit.

Az íróasztalnál ülő férfi a Parancsnok tanácsosainak egyenruháját viselte: fekete nadrágot, fekete inget, két vörös, hímzett gyémántot utánzó rombuszal a gallérján. Sápadt arca tökéletesen kifejezestelen volt. Ahogy zafírkék szemével tetőtől talpig végigmért, tekintete csodálkozva elkerekedett.

Hirtelen tudatára ébredtem rettenetes megjelenésemnek, és pillantásom gyorsan végigsiklott vörös börtönruhámon, egészen le, mocskos, meztelen lábamig, amelyet sárgás bőrkeményedések csúfítottak. Piszkos bőröm kivillant a ruha vékony anyagának szakadásain keresztül. Hosszú, fekete hajam zsíros csomókban lógott. Iz-zadtan tántorogtam a láncok súlya alatt.

– Nő? A következő halálraítélt egy nő? – A férfi hangja jéghidegen csattant. Megremegtem a *halálraítélt* szó hallatán. A korábban érzett higgadt nyugalom egy csapásra szertefoszlott. Zokogva roskadtam volna a padlóra, ha a katonák nem állnak mellettem. A börtönőrök kegyetlenül elbántak a foglyokkal, a gyengeség legcsekélyebb jelére.

A férfi zavartan húzkodta fekete fürtjeit.

– Időt kellett volna szakítanom, hogy újraolvassam az aktádat. – Azzal elhessegette az öröket. – Elmehettek!

Miután kiléptek az ajtón, a férfi egy székre mutatott az íróasztala előtt. Láncaim hangosan megcsörrentek, amint lekuporodtam a szélére.

Kinyitott egy mappát az asztalán, szeme végigfutotta a lapokat.

– Yelena, a mai lehet életed legszerencsésebb napja – jelentette be.

Visszafojtottam a csípős választ. Az egyik fontos lecke, amelyet börtöntartózkodásom alatt megtanultam: soha ne beszélj vissza! Inkább lehajtottam a fejemet, kerültem a férfi tekintetét.

Kis ideig csendben hallgatott.

– Kiváló magaviselet és tiszteletadás. Kezdem azt hinni, hogy megfelelő jelölt lehetsz a feladatra.

A férfi íróasztalán katonás rend honolt, a szobában uralkodó zűrzavar ellenére. Az aktámon és néhány íróeszközön kívül csupán két apró, fekete, csillogó ezüsttel díszített szobor állt rajta – két tökéletesen élethű párdúc.

– A tárgyaláson a bíróság bűnösnek talált és halálra ítélt téged Brazell tábornok egyetlen fiának, Reyadnak meggyilkolásáért. – A férfi rövid hatásszünetet tartott, ujjával dörzsölgetve a halántékát. – Ez megmagyarázza, miért is bukkant fel itt Brazell éppen ezen a héten, és miért tanúsít szokatlan érdeklődést a kivégzések beosztása iránt. – Sokkal inkább magához intézte a szavait, mint hozzám.

Brazell nevét hallva görcsbe rándult a gyomrom a félelemtől. Azzal a gondolattal próbáltam nyugtatni magam, hogy nemsokára már örökre kisiklok az ujjai közül; nem érhet el soha többé.

Ixia Territóriumának hadserege alig egy generációval korábban ragadta magához a hatalmat, ám ez a hatalomátvétel szigorú törvények bevezetését eredményezte, amelyeket a *Viselkedési kódex* szabályaiban foglaltak össze. Békeidőben – és többnyire béke uralkodott, bármennyire is furcsa ez egy katonai állam esetében – a helyes viselkedés szabályai nem engedhették meg, hogy egy embert jogtalanul megfosszanak az életétől. Az önvédelem vagy az akaratlanul elkövetett emberölés nem számított elfogadható kifogásnak. Ha valakit bűnösnek találtak, a gyilkost a Parancsnok börtönébe vetették, hogy ott várja meg a nyilvános akasztást.

– Feltételezem, hogy tiltakozni kívánsz az ítélet ellen. Hangoztatni akarod, hogy csúful csapdába csaltak, vagy csupán önvédelemből cselekedtél. – A férfi hátradőlt a székén, és unott türelemmel várakozott.

– Nem, uram – suttoztam. Pusztán ennyi telt hosszú ideig néma hangszálaimtól. – Megöltem.

A fekete ruhás idegen hirtelen kiegyenesedett ültében, és szúrós pillantást vetett rám. Azután harsányan felnevetett.

– Ez minden reményemet felülmúlja. Yelena, egy választást kínálok neked. Vagy a kivégzés mellett döntesz, vagy inkább elvállalod Ambrosius parancsnok ételkóstolójának tisztét. A legutóbbi kóstoló nemrégien meghalt, és szükségünk van valakire, aki átveszi a helyét.

Tátott szájjal bámultam rá, szívem a torkomban dobogott. Bizonyára gúnyt űz belőlem. Valószínűleg csodásan szórakozik. Remek mulatság: figyelni, amint a váratlan öröm felragyog a fogoly arcán, hogy azután a hóhér kötelére küldve minden reményét egy csapással szétzúzza.

Belementem a játékba.

– Csak egy bolond utasítana vissza egy ilyen megtisztelő ajánlatot. – A hangom ezúttal erősebben recsegett.

– Nos, a megtisztelő feladat életed végéig szól. Már a betanulás is halálos lehet. Elvégre hogyan azonosíthatnád a Parancsnok ételébe kerülő mérgeket, ha fogalmad sincs, milyen az ízük?

A férfi rendbe szedte az iratokat az aktában.

– A kastély egyik szobájában fogsz aludni, a nap legnagyobb részét azonban a Parancsnok mellett kell töltened. Nincs szabadnap. Nincs férj, sem gyerekek. Akadnak rabok, akik inkább a kivégzést választják. Akkor legalább pontosan tudják, mikor csap le rájuk a halál, ahelyett hogy folyton azt lesnék, melyik falat fog végül a

torkukon akadni. – Halk csattanással összezárta a fogsorát, arcán vadállati vigyor jelent meg.

Komolyan beszélt. Egész testemben reszkettem. Új esélyt kaptam az életre! A Parancsnok szolgálatába szegődni ezerszer jobb volt, mint a börtönben sínylődni, és még annál is jobb, mint az akasztófán lógni. Kérdések kergették egymást a fejemben. Elítélt gyilkos vagyok, hogyan bízhatnak bennem? Mi gátolhat meg abban, hogy az első kínálózó alkalommal megöljem a Parancsnokot, vagy kezeket oldjak?

– Most ki kóstolja elő a Parancsnok ételeit? – kérdeztem inkább, mert attól tartottam, ha felteszem a többi kérdésemet, a férfi rádöbben a tévedésére, és rögtön bitófára küld.

– Én. Szóval, nagyon igyekszem találni valaki mást a helyemre. A *Viselkedési kódex* pedig kimondja, hogy egy halálraítélt fogolynak kell felkínálni a tisztséget.

Nem voltam képes tovább egy helyben ülni; felpattantam, és járkálni kezdtem a szobában, magam után vonszolva a láncaimat. A falakon lógó térképek hadászati stratégiai támaszpontokat ábrázoltak. A könyvek címe elárulta, hogy biztonsági és kémkedési praktikákkal foglalkoznak. A gyertyák száma és állapota azt mutatta, hogy ez az iroda egy olyan emberhez tartozik, aki késő éjszakáig szokott dolgozni.

Megfordultam, hogy szemügyre vegyem a tanácsosi egyenruhát viselő férfit. Csakis Valek lehetett, a Parancsnok személyes biztonsági főnöke, Ixia kiterjedt hírszerző hálózatának vezetője.

– Akkor hát mit mondjak a hóhérnak? – érdeklődött Valek.

– Nem vagyok bolond.

2.

VALEK ÖSSZECSAPTA AZ AKTÁT MAGA ELŐTT. Az ajtóhoz sétált, kecses és könnyed léptekkel, akárcsak egy vékony jégen átke-
lő hegyi párduc. A folyosón várakozó örök rögtön vigyázzba álltak, amint az ajtó kinyílt. Valek váltott velük pár szót, mire mindketten bólintottak. Azután az egyik ör elindult felém. Meredten bámultam rá; Valek ajánlatában egy szó sem esett a zárkába való visszatérésem-ről. Vajon elmenekülhetnek? Körbepillantottam a szobában. A bör-tönőr közben megperdített, és levette rólam a béklyókat és láncokat, amelyeket letartóztatásom óta viseltem.

Kidörzsölt, véres csuklómon körben be nem hegedt, vörös sebek sötétlettek. Megérintettem a nyakamat, ahol most hűvös fém helyett saját bőrömet éreztem. Ujjaimra sűrű, ragacsos vér tapadt. Kezem a szék támláját kereste, hogy megkapaszkodhassak. A láncok súlyá-tól megszabadulva furcsa érzés áradt szét a testemben; úgy éreztem, vagy fellibbenek a magasba és tovaszállok, vagy ájultan terülök el a földön. Mélyeket lélegeztem, amíg a szédülés lassan elmúlt.

Amikor végre visszanyertem az önuralmam, észrevettem, hogy Valek már az íróasztalánál áll, és éppen italt tölt két pohárba. Egy

fából faragott szekrényt pillantottam meg mellette, amelynek szélesre tárt ajtaja látni engedte a belsejében rejlő szokatlan formájú üvegcsék és apró, színpompás tégelyek sokaságát. Valek visszatette a kezében tartott üveget a szekrénybe, és kulcsra zárta az ajtót.

– Arra gondoltam, talán szívesen innál egy italt, amíg Margg érkezésére várunk. – Azzal a kezembe nyomott egy magas, ónból készült kelyhet, amiben borostyánszínű folyadék csillogott. Saját poharát a magasba emelve, köszöntőt mondott. – Yelenára, a legújabb ételkóstolónkra! Legyen a szolgálatunkban töltött idő hosszabb és sikeresebb, mint az elődödé!

A poharam hirtelen megállítottam a levegőben, éppen az ajkam előtt.

– Nyugalom! – csitított. – Ez csak egy szokványos köszöntő volt.

Hosszan, nagyot kortyoltam az italból. A lágy, finom folyadék kissé égette a torkom, amint lecsúszott rajta. Egy pillanatra attól tartottam, hogy a gyomrom lázadozni kezd. Hosszú idő óta ez volt az első alkalom, hogy vízen kívül másféle italt is ittam. Végül mégis megnyugodott.

Mielőtt alaposan utánakérdezhettem volna, egész pontosan mi is történt az előző ételkóstolóval, Valek utasított, hogy azonosítsam a poharamban lévő ital összetevőit. Újra kortyoltam egyet, immár kisebbet, és így válaszoltam:

– Mézzel édesített őszibarack.

– Nagyszerű. Most igyál még egy kortyot! Ám ezúttal forgasd körbe az italt a szádban a nyelveddel, mielőtt lenyeled!

Engedelmeskedtem, és meglepetten fedeztem fel valamiféle citrus halovány ízét.

– Narancs?

– Úgy van. Most gargarizálj!

– Gargarizáljak? – kérdeztem vissza. Valek bólintott. Kissé bután éreztem magam, de szófogadóan gargarizálni kezdtem az italom maradékával; majdnem kiköptem a számból. – Rohadt narancs!

Valek szeme körül apró ráncokba szaladt a bőr, amint felnevetett. Erős, szögletes arca volt, mintha acélból öntötték volna, a mosoly azonban meglágyította a vonásait. Kezembe nyomta a saját poharát, majd megkért, hogy ismételjem meg a kísérletet.

Némi aggodalommal ugyan, de belekortyoltam az italba, és megint éreztem a narancs enyhe aromáját. Lélekben felvérteztem magam a förtelmes íz ellen, gargarizáltam, ám megkönnyebbülten tapasztaltam, hogy a narancs finom eszenciája csak tovább erősödött.

– Jobb? – érdeklődött Valek, kezébe véve az üres poharat.

– Igen.

Valek helyet foglalt az íróasztala mögött, és újfent kinyitotta az aktámat. Pennáját felemelve, írás közben beszélt hozzám.

– Éppen az imént estél át az első ételkóstolói tanórán. A te italodba egy Pillangó Por nevű mérget csempésztam. Az enyémben nem volt semmi. A folyadékba kevert Pillangó Port csak úgy lehet azonosítani, ha az ember gargarizál az itallal. A rohadt narancs, aminek ízét érezni vélted, valójában a mérgek volt.

Felpattantam; forgott körülöttem a világ.

– Halálos?

– Megfelelő adagban két napon belül halált okoz. A tünetek csak a második napon mutatkoznak, ám akkor már túl késő.

– Halálos adagot kaptam? – Lélegzet-visszafojtva vártam a választ.

– Természetesen. Ha kevesebbet kapsz, meg sem érzed az ízét.

A gyomrom egyszerre felfordult, és öklendezni kezdtem. Visszafojtottam a torkomat maró epét, igyekeztem elkerülni a megaláztatást, hogy összehányjam Valek asztalát.

Valek felemelte tekintetét az előtte tornyosuló papírhalomról. Az arcomat fürkészte. – Figyelmeztettek, hogy már a betanítás is halálos lehet számodra. Soha nem adtam volna azonban olyan mérget neked, amellyel erősen alultáplált szervezeted nem képes megbirkózni. A Pillangó Porra létezik ellenmérég. – Azzal felmutatott egy fehér folyadékkal teli fiolát.

Mély sóhajjal roskadtam vissza a székemre. Valek újra felöltötte acélosan kemény vonásait; ráébredtem, hogy nem ajánlotta fel nekem az ellenmérget.

– Válaszként a kérdésemre, amit nem tettél fel, pedig kellett volna... ezzel a módszerrel – Valek felemelte és kissé megrázta az orrom előtt a fiolát – akadályozzuk meg, hogy a Parancsnok kóistolói kereket oldjanak.

Meredten bámultam az arcába, igyekeztem felfogni a szavak jelentőségét.

– Yelena, bevallottad, hogy szándékos gyilkosságot követtél el. Bolondok volnánk, ha csak úgy megengednénk, hogy a Parancsnokot szolgálj, mindenféle biztosíték nélkül. A Parancsnok biztonságát minden pillanatban örök vigyázzák, igencsak valószínűtlen, hogy fegyverrel támadnál rá. Egyéb megtorló próbálkozások ellen a Pillangó Port szoktuk alkalmazni. – Valek ismét felemelte az ellenméréggel teli fiolát, és megpörgette a napfényben. – Mindennap szükséged van ebből egy bizonyos adagra, hogy életben maradj. Az ellenmérég megakadályozza, hogy a Pillangó Por végezzen veled. Ha minden reggel engedelmesen jelentkezel az irodámban, odaadom neked az ellenmérget. Ha csupán egy reggelt is elmulasztasz, másnapra halott leszel. Ha elkövetsz bármiféle büntetést vagy áruházt, rögtön visszakerülsz a börtönbe, ahol a mérég áldozatává válsz.

A helyedben én messze elkerülném ezt a sorsot. A méreg súlyos gyomorgörcsöket és megállíthatatlan hányást okoz.

Mielőtt teljes mértékben felfoghattam volna helyzetem súlyosságát, Valek tekintete elsiklott a vállam fölött. Megfordultam, és egy természetes asszonyságot láttam belépni az ajtón, házvezetőnői egyenruhában. Valek azonnal be is mutatta nekem: Margg, aki a továbbiakban gondoskodni fog az alapvető szükségleteimről. Margg, nyilvánvalóan arra számítva, hogy követem, kivonult az ajtón.

Aggodalmas pillantást vetettem a Valek asztalán heverő fiolára.

– Holnap reggel jelentkezz az irodámban! Margg majd útbaigazít.

Az egyértelmű elbocsátást hallva mégis megtorpantam a nyitott ajtóban; ki nem mondott kérdések egész serege tolult a nyelvemre. Visszanyeltem őket. Súlyos kövekként süllyedtek a gyomrom mélyére; azután becsuktam az ajtót, és Margg nyomába eredtem, aki egy pillanatot sem várt rám.

Az asszonyság rendületlenül, gyors iramban masírozott előre, én pedig lihegve próbáltam vele lépést tartani. Igyekeztem emlékezetembe vésni a megannyi folyosót és fordulót, ám hamarosan felhagytam a próbálkozással, mivel kis idő múltán egész világom leszűkülte Margg széles hátának és céltudatos lépteinek látványára. Hosszú, fekete szoknyája mintha a padló fölött lebegett volna. A házvezetőnő egyenruhájához fekete blúz és fehér kötény is tartozott, utóbbi nyaktól egészen bokáig leért, a derekán szorosan megkötve. A kötényt két függőleges sorban apró, vörös, stilizált gyémántra emlékeztető rombusz alakzatok díszítették. Amikor Margg végre-valahára megállt a fürdő előtt, le kellett ülnöm a földre, hogy úrrá legyek a szédülésem.

– Bűzlesz a mocsoktól – közölte Margg, nyilvánvaló undorral széles arcán. Határozott mozdulattal a fürdő túlsó végébe mutatott, mint aki hozzászokott, hogy mások engedelmeskednek az utasításainak. – Mosakodj meg kétszer, aztán áztasd be magad! Hozok neked tiszta egyenruhát.

Az ellenállhatatlan vágy, hogy megfürödhessenek, tüzes, izzó hullámként öntötte el a bőrömet. Hirtelen fellelkesülve letéptem magamról a börtönruhát, és a mosakodó részleghez rohantam. A forró víz zuhatagként ömlött a testemre, mikor megnyitottam fejem fölött a vezetékét. A Parancsnok kastélyában meleg vizes tartályokat szereltek fel, amelyek egy emelettel a fürdő fölött helyezkedtek el; ilyen fényűzéssel még Brazell extravagáns udvarháza sem dicsekedhetett.

Hosszú ideig álltam a víz alatt, abban a reményben, hogy a fejemen doboló zuhatag elmossa a mérgek körül forgó, rémisztő gondolataimat. Kötelességtudón kétszer is megmostam a hajamat és a testemet. A nyakam, csuklóm és bokám szörnyen égett a szappantól, de nem érdekelt. Még kétszer végigsúroltam minden egyes porcikámat, keményen dörzsöltem a makacs koszfoltokat a bőrömön, és csak akkor hagytam abba, amikor rádöbbsentem, hogy valójában zúzódások.

Mintha többé semmi sem fűzött volna a lezúduló víz alatt álló testhez, amely kénytelen volt elszenvadni a letartóztatás és a börtön fájdalmas megaláztatását, bár a lelkem már korábban kiszakadt belőle; az elmúlt két esztendőben, amelyet Brazell udvarházában töltöttem.

Váratlanul felvillant előttem Brazell fiának, Reyadnak csinos arca, amint eltorzítja a féktelen düh. Hátratántorodtam, önkéntelenül is magam elé kapva a kezemet, hogy ellökjem. A kép azonnal szertefoszlott; és én csak álltam tovább, egész testemben reszketve.

Nem kis erőfeszitésembe került, hogy megszáritkozzam, és sietve magam köré tekerjek egy törülközőt. Megpróbáltam egy fésű

keresésére összpontosítani a csúf emlékek helyett, amelyeket Reyad képe idézett fel újra a szívemben.

Gubancos hajam még tisztán is ellenállt a fésülködésnek. Miközben már éppen egy olló után kutakodtam, a szemem sarkából hirtelen észrevettem egy másik alakot is a fürdőben. Döbbsenten meresztettem a szememet; a test visszabámult. A kísértetiesen elnyűtt, kerekded arcban csupán a zöld szempár élénk csillogása árulkodott életről. A vézna, pálcikaszerű lábak alig bírták megtartani a test többi részét.

A felismerés jeges rémületként hasított a lelkembe. A *saját* testemet láttam. Elfordítottam tekintetem a tükörről, nem vágytam rá, hogy felmérjem a hosszú rabság során elszenvedett károkat. *Gyáva* – korholtam magam, pillantásomat újra céltudatosan a tükörré szegezve. Vajon Reyad halála kiszabadította a lelkemet bűvőhelyéről, ahová a kínok elől menekült? Gondolatban megpróbáltam ismét összekötni szökevény lelkemet a testemmel. Miért is gondoltam, hogy a lelkem visszatérhet, amikor a testemet továbbra sem birtokolhatom? Ambrosius parancsnok tulajdona lett, pusztá eszköz, amely arra szolgál, hogy halálos mérgeket leplezzen le. Hátat fordítottam a tükörképemnek.

Összeragadt csomókat cibáltam ki a hajamból a fésűvel, majd a maradékot egyetlen, hosszú fonatba rendeztem a hátamon.

Nem is olyan régen egy tiszta börtönruha volt legnagyobb vágyam a kivégzésem előtt, most pedig itt áztattam magam a Parancsnok hírneves, forró fürdőjében.

– Már eleget cicomázkodtál! – Margg bosszús hangja riasztott fel a szunyókálásomból. – Tessék! Itt az egyenruhád. Öltözz fel! – Merev vonásai leplezetlen rosszallást sugároztak.

Miközben kapkodva befejeztem a törölközést, tisztán éreztem Margg türelmetlenségét.

Néhány alsóneműn kívül az ételkóstoló egyenruhája fekete nadrágból és vörös szaténíngből állt, hozzáillő széles, ugyancsak vörös szaténövvel. Az ing mindkét ujját csúcsaiknál összeérő, apró, fekete rombuszok sora díszítette. A ruhát egyértelműen férfira szabták. Alultápláltan, alig százhatvan centiméteres magassággal úgy festettem benne, mint egy kisgyermek, aki apjának ruháiban játszik. Háromszor is körbetekertem az övet a derekamon, az ing ujjait és a nadrág szárait pedig gondosan felhajtottam.

Margg gúnyosan felhorkant.

– Valek utasítása úgy szólt, hogy etesselek meg, és vezesselek rögtön a szobádba, de azt hiszem, jobb lesz, ha először megállunk a varrónőnél. – A nyitott ajtóban megállva, Margg elgondolkodva hozzátette: – Lábbelire is szükséged lesz.

Engedelmesen Margg nyomába szegődtem, akár egy kóbor kiskutya.

A varrónő, Dilana, vidáman kacagott a külsőmön. Szív alakú arcát göndör, szőke haj glóriája keretezte. Mézszínű szeme és hosszú szempillája csak kiemelte különleges szépségét.

– Az istállófiúk ugyanilyen nadrágot viselnek, és a konyhalányok hordanak vörös inget – közölte Dilana, amint sikerült úrrá lennie a kacagásán. Megdorgálta Marggot, amiért sajnálta az időt, hogy megfelelő méretű egyenruhát keressen számomra. Margg a korholásra még keményebben szorította össze a száját.

Dilana, mintha nem is fiatal nő volna, úgy szorgoskodott körülöttem, akár egy nagymama; a gondoskodása megmelengette a szívemet, ellenállhatatlanul vonzott. Már el is képzeltem, amint összebarátkozunk. Bizonyára rengeteg ismerőse, sőt udvarlója volt, akik mindnyájan igényt tartottak Dilana szívmengető figyelmére, mint ahogyan a barlanglakók is szeretnek közel húzódni a lobogó tűzhöz.

Azon kaptam magam, hogy égek a vágtyól, csak hogy megérinthessem.

Miután gondosan lejegyezte a méreteimet, Dilana kutakodni kezdett a szobában tornyosuló vörös és fekete ruhakupacok között.

Ixiában mindenki egyenruhát hordott, aki munkát vállalt. A Parancsnok kastélyában szolgáló cselédek és az őrség tagjai fekete, fehér és piros színű öltözetet viseltek, függőleges sorba rendezett rombuszokkal díszítve az ing ujján vagy a nadrág szárán. A tanácsosok és a magasabb rangú tisztek általában tetőtől talpig feketébe öltöztek, és csupán a gallérjukra hímmzett parányi, vörös színű négyszögek jelezték a méltóságukat. Az egyenruha viselete Ambrosius parancsnok hatalomba lépésével vált kötelezővé, így hát mindenki első pillantásra tudta, kivel áll szemben.

A fekete és a vörös volt Ambrosius parancsnok színe. Ixia Territóriumát pontosan nyolc Katonai Körzetre osztották fel; mindegyiket egy-egy Tábornok irányította. A körzetek saját egyenruhái a legapróbb részletekben is megegyeztek a Parancsnok embereinek ruhájával, egyedül a színük különbözött. Egy lila rombuszokkal ékesített kötenyt viselő házvezetőnő tehát a Hármas Katonai Körzetben szolgált, azaz a KK-3-ban.

– Azt hiszem, ez sokkal jobban illik rád. – Dilana a kezembe nyomott néhány ruhadarabot, majd egy paraván felé intett a szoba túlsó végében.

Öltözködés közben meghallottam, amint Dilana hozzáteszi:

– Lábbelire is szüksége lesz.

Új ruhámban sokkal kevésbé éreztem ostobán magam, és megkönnyebbülten adtam vissza az előzőt Dilának.

– Ez minden bizonnyal Oscove egyenruhája volt, a régi ételkóstolóé – mondta a lány. Egy pillanatra szomorúság suhant át az arcán,

majd hirtelen megrázta a fejét, mint aki egy kellemetlen gondolatot igyekszik elhessegetni.

Barátságáról szövögetett ábrándjaim egy csapásra szertefoszlottak, amikor ráébredtem, hogy a Parancsnok ételkóstolójával folytatott ismeretség óriási érzelmi kockázattal jár. Belsőmben szörnyű úr keletkezett, miközben Dilana melegsége elillant a szívemből, dermesztő keserűséget hagyva maga után.

Fájdalmas döfésként hasított belém a magány, amint akaratlanul is felvillant szemem előtt Maya és Carra arca, akik még mindig Brazell udvarházában éltek. Ujjaim görcsösen megrándultak, hogy megigazítsam Carra kócos hajfonatát és Maya rendetlen szoknyáját.

Carra selymes, vörös fürtjei helyett azonban egy halom ruhát szorongattam a kezemben. Dilana akkor egy székhez kísért. Letérdelt mellém a földre, és zoknit húzott a lábamra, amelyet egy pár csizma követett. A lábbeli puha, fekete bőrből készült, és egészen a lábszáram közepéig felért, ahol szépen visszahajlott. Dilana betúrta a nadrágom szárát a csizmába, azután segített talpra állni.

Csaknem egy éve nem volt már cipő a lábamon, és arra számítottam, hogy horzsolni fogja a bőrömet. Ám a csizma puha párnaként ölelte körbe a lábamat, mintha csak ráöntötték volna. Hálás mosollyal fordultam Dilanához, Maya és Carra képe egy pillanatra feledésbe merült. Még soha nem viseltem ehhez foghatóan remek lábbelit.

A lány elégedetten visszamosolygott rám.

– Mindig sikerül első ránézésre kiválasztanom a megfelelő csizmát, anélkül hogy méretet kellene vennem.

Margg felmordult.

– Szerencsétlen Rand cipőjét igencsak elhibáztad. De túlságosan odavan érted, hogy panaszkodni merjen. Most pedig sántikálva vándorog a konyhában.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Rá se hederíts a morgására! – tanácsolta Dilana felém fordulva. – Margg, nincs valamiféle sürgős tennivalód? Menj a dolgodra, mert besurranok a szobádba, és megrövidítem az összes szoknyádat!

– Azzal Dilana kedvesen kitessekelt minket az ajtón.

Margg azután elkísért a szolgálok étkezőjébe, ahol kis adagokban mért levessel és kenyérrel kínált. A leves egyszerűen mennyei volt. Miután mindent felfaltam, kértem még egy keveset.

– Nem lehet. A végén még rosszul leszel a sok ételtől – hangzott Margg válasza. Némi vonakodással otthagytam hát a tányéromat az asztalon, és követtem az asszonyt a szobámhoz.

– Napkeltekor állj munkára készen!

Tekintetemet ismét Margg elvonuló, széles hátára szegeztem.

Parányi szobámban egy keskeny, fémkeretes ágy állt, rajta peccéses matraccal, egy egyszerű, fából ácsolt íróasztal, mellette egy székel, egy éjjeliedény, egy magas szekrény, egy lámpás és egy apró tűzhely. A szoba ablakának spalettáit szoroson becsukták. A sötét kőfalakon semmiféle díszítés nem látszott. Kipróbáltam a matracot; alig süppedt be a súlyom alatt. Ez a szerény kis kuckó óriási előrelépést jelentett a börtönzárkámhoz képest, mégis kissé elégedetlen voltam.

A szoba tökéletesen híján volt mindenféle otthonos puhaságnak. Gondolataimat és szívemet elárasztotta Valek arcának acélkeménysége, Margg megrovó bizalmatlansága, az egyenruha szigorú szabása és színvilága, ezért kétségbeesetten vágytam egy párnára vagy egy takaróra. Úgy éreztem magam, mint egy elveszett kisgyerek, aki bálnatában keres valamit, amibe belekapaszkodhat, egy puha holmit, ami végül nem okozhat fájdalmat.

Miután beakasztottam a váltás egyenruhát a szekrénybe, odaléptem az ablakhoz. A párkány olyan széles volt, hogy kényelmesen rá